

MÜNEBBİHAT 6

Eûzü billâhi mine'ş-şeytânî'r-racîm.

Bismillâhi'r-rahmânî'r-rahîm.

Elhamdü lillâhi Rabbi'l-âlemin... Ve'l-âkıbetü li'l-müttakîn... Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidinâ Muhammedin ve âlihî ve sahbihî ecmaîn... Mefhar-i mevcûdât Muhammed Mustafâ râ salevât. Seyyidi's-sâdât Muhammed Mustafâ râ salevât. Habîb-i Hüdâ Muhammed Mustafâ râ salevât!

وَعَنْ صَالِحِ الْمَرْقَدِيِّ أَنَّهُ مَرَّ بِبَعْضِ الدِّيَارِ فَقَالَ يَا
دِيَارُ أَتَيْنَ أَهْلَكَ الْأَوَّلُونَ وَأَتَيْنَ عُمَارِكَ الْمَاضُونَ
وَأَتَيْنَ سُكَّانَكَ الْأَقْدَمُونَ فَهَتَفَ بِهِ هَاتِفٌ انْقَطَعَتْ
آثَارُهُمْ وَبَلَيْتُ تَحْتَ التُّرَابِ أَجْسَامُهُمْ وَبَقِيَتْ
أَعْمَالُهُمْ قَلَائِدَ فِي أَعْنَاقِهِمْ

Salih el-Merkadî'den rivayet:

(*Ennehû merre bi-ba'di'd-diyâr*) Bu zat bir yerden geçiyormuş. Oraya hitaben demiş ki:

Ey diyar! (*Eyne ehlûke'l-evvelûn*) Burada senden evvel kimler oturuyordu, söyle baka-yım? (*Ve eyne ummaruke'l-mâdûn*) Buraları imar edenler nerede şimdi? (*Ve eyne*

sükkânüke'l-akdemûn) O eskiden burada oturan adamlar nerede şimdi?.. Nerede oturuyorlar?”

(Fehetefe bihî hâtifûn) Bir ses geliyor gapten:

“(Enkataa’t-âsârühüm) Onların eserleri çoktan tükendi. (Ve beliyet tahte’t-türâbi ecsâmühüm) O canım cesetleri toprak oldu artık... (Ve bekıyet a’mâlühüm, kalâide fi a’nâkîhim) Yaptıkları ameller de boyunlarında asılı... Şimdi herkes yaptığı hâl ile meşgul... İyi iseler ne güzel; kötü iseler ne fena!”

Allah, ibret alanlardan etsin cümlemizi. Hepimizin başına gelecek şey bu... Bizden sonra da bizim çocuklara soracaklar, “Sizden evvelkiler ne oldu?” diye... Ne oldu? Toprak oldu, ameliyle kaldı baş başa!

وَعَنْ عَلِيٍّ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ تَفَضَّلَ عَلَى مَنْ شِئْتَ
فَأَنْتَ أَمِيرُهُ وَأَسْأَلُ عَنْ مَا شِئْتَ فَأَنْتَ أَسِيرُهُ
وَأَسْتَغْنِ عَنْ مَا شِئْتَ فَإِنَّكَ نَظِيرُهُ

Hazret-i Ali'den:

1. (Tefaddal alâ men şî'te feente emîruhû) “İstediğin adama istediğin ikramı

yap; bil ki, sen onun emiri olacaksın!” Para vermek suretiyle yahut yedirmek suretiyle, giydirmek suretiyle kime bir şey yaparsan onun emiri olursun.

2. (*Ve’sel an mâ şî’te*) “Kimden ne istersen iste; (*fe-ente esiruhû*) ama iyi bil ki sen de onun esiri olacaksın.” Verirsen emirsin, alırsan esirsin!

3. (*Ve’stağni an mâ şî’te*) “Dilediğinden de isteme; (*fe-inneke nazîruhû*) sen de onun gibisin işte... Sen de onun gibi insansın; ona ne boyun bükeceksin yani... Ondan isteme. Boyun bükeceksen Allah’a bük!

وَعَنْ عَلِيٍّ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ تَفَضَّلَ عَلَى مَنْ شِئْتَ
فَأَنْتَ أَمِيرُهُ وَأَسْأَلُ عَنْ مَا شِئْتَ فَأَنْتَ أَسِيرُهُ
وَأَسْتَغْنِي عَنْ مَا شِئْتَ فَإِنَّكَ نَظِيرُهُ

Yahya İbn Muaz diyor ki:

(*Terkü’ d-dünyâ*) diyor. Bu biraz bize ağır gelen bir şey... *Terkü’ d-dünyâ* demek, hırkayı başına alıp da dağın tepesinde bir mağaraya saklanıp da kalmak demek değildir. Dünyada da rahatın için çalışırsın, ama dünyaya iltifat etmezsin. Dünya süslerine, zinetlerine değer

vermezsin.

Dünya, seni ahiretten alıkoyacak her şey... Seni ahiretten alıkoyan her şey dünyadan sayılır. Bu yüzden seni ahiretten alıkoyacak her şeyden elini çekmen lazımdır. Ne seni ahiretten alıkoyuyorsa ondan elini çekeceksin.

وَعَنْ إِبْرَاهِيمَ بْنِ الْأَدْهَمِ رَحِمَهُ اللَّهُ أَنَّهُ قِيلَ لَهُ بِمَا
وَجَدْتَ الزُّهْدَ قَالَ بِثَلَاثَةِ أَشْيَاءَ رَأَيْتُ الْقَبْرَ
مُوحِشًا وَلَيْسَ مَعِيَ مُؤْنَسٌ وَرَأَيْتُ الطَّرِيقَ طَوِيلًا
وَلَيْسَ مَعِيَ زَادٌ وَرَأَيْتُ الْجَبَّارَ قَاضِيًا وَلَيْسَ مَعِيَ
حُجَّةٌ

İbrahim Edhem Hazretleri de buyurmuş ki.
“Zühdü üç şeyde buldum:

1. (*Raeytü’l-kabre mûhışen*) Baktım ki, kabir korkunç bir yer... (*ve leyse maiye mûni-sün*) Hiç orada yanımda bir arkadaşım da yok... Yalnız başıma kalacağım. Korktum ondan, döndüm Allah’a...

2. (*Raeytü tarîkan tavîlen ve leyse maiye zâdün*) Baktım ki ahiret yolu çok uzak bir yoldur. Elli senelik, yüz senelik bir yol... Yanımda da bana yarar azık yok. Döndüm Allah’a...

3. (*Raeytü'l-cebbâra kâdıyen ve leyse ma-
iye huccetün*) Cebbar olan Allah'ı kadı olarak
gördüm. Benim elimde bir şey yok ki kendimi
kurtarayım. Onun için yine döndüm Allah'a...

وَعَنْ الشَّيْبِلِيِّ رَحِمَهُ اللَّهُ وَهُوَ مِنْ عُظَمَاءِ الْعَارِفِينَ
قَالَ إِلَهِي إِنِّي أَحِبُّ أَنْ أَهْبَ لَكَ جَمِيعَ حَسَنَاتِي مَعَ
فَقْرِي وَضَعْفِي فَكَيْفَ لَا تُحِبُّ يَا سَيِّدِي أَنْ تَهَبَ
لِي جَمِيعَ سَيِّئَاتِي مَعَ غِنَاكَ يَا مَوْلَايَ عَنِّي وَقَالَ إِذَا
أَرَدْتَ أَنْ تَسْتَأْنِسَ اللَّهَ فَاسْتَوْحِشْ مِنْ نَفْسِكَ وَقَالَ
لَوْ ذُقْتُمْ حَلَاوَةَ الْوَصْلَةِ لَعَرَفْتُمْ مَرَارَةَ الْقَطِيعَةِ

Âriflerin büyüklerinden Şiblî Hazretleri
 demiş ki:

(*İlâhî innî uhibbu en ehibe leke cemîa ha-
senâtı mea fakrî ve da'fi*) “Fakirliğimle bera-
ber ya Rab, bütün güzel amellerimi sana ben
bağışlarım!..” Ârif bu... “Fakirliğimle beraber,
ihtiyacımla beraber bütün iyiliklerimi sana ben
bağışlarım. (*Fekeyfe lâ-tuhibbu seyyidî en te-
hebe lî-cemîa seyyiâtî mea gınâke mevlâye
annî*) Sen nasıl olur da benim günahlarımı ba-
ğışlamazsın, bu kadar zenginliğinle, varlığınla

beraber... Ben sana fakirliğimle, muhtaç hâlîmle iyiliklerimi bağışlıyorum da sen hiçbir şeye muhtaç olmadığın hâlde, benim günahlarımı nasıl bağışlamazsın!..”

Buyurmuş ki:

وَقَالَ إِذَا أَرَدْتَ أَنْ تَسْتَأْنِسَ بِاللَّهِ فَأَسْتَوْحِشْ مِنْ
نَفْسِكَ

(*İzâ eradte en teste'nise billâh*) “Sen Allah ile yakınlık kurmak istiyorsan, (*festevhış min nefsik*) nefsinden kork, nefsine yüz verme!”

وَقَالَ لَوْ ذُقْتُمْ حَلَاوَةَ الْوُصْلَةِ لَعَرَفْتُمْ مُرَارَةَ الْقَطِيعَةِ

Yine buyurmuş:

(*Lev zuktüm halâvetel vusleh*) “Kavuşmanın tadını eğer tatmış olsaydınız; (*learaftüm merâretel katîah*) o zaman Allah’tan olan ayrılığın acısını anlardınız. Allah’tan ayrılığın ne kadar acı olduğunu anlamak için ona kavuşmanın tadını tatmak lazım!.. Ondan haberiniz yoksa, anlamazsınız.”

Onun için, ibadet ve kulluktan uzak kalmayı ayrılık sayıyor.

وَعَنْ سُفْيَانَ الثَّوْرِيِّ رَحِمَهُ اللَّهُ أَنَّهُ سُئِلَ عَنِ الْإِنْسِ
بِاللَّهِ تَعَالَى مَا هُوَ فَقَالَ أَنْ لَا تَسْتَأْنِسَ بِكُلِّ وَجْهِ

صَبِيحٌ وَلَا بِصَوْتٍ طَيِّبٍ وَلَا بِلِسَانٍ فَصِيحٍ

Süfyan-ı Sevrî de şöyle demiş:

(Süile anil ünsi billâh) “Allah ile yakınlık nasıl olur?” diye sormuşlar. Demiştir ki:

1. (En lâ teste’nise biküllü vechin sabîh) “Her güzel yüzlüden uzak olmak lazım!..” Güzel yüz, insanı cezbeder kendisine... O güzel yüzlülerin hiç birisine bakmamak lazım; Allah’la yakınlık istiyorsan...

2. (Ve lâ bisavtin tayyib) “Güzel seslerden de uzak olmak lazım; eğer Allah ile yakınlık kurmak istiyorsan!..” Güzel sesler de insanlara cazip gelir. Onun için güzel sesli hafızların başına toplananlar çok olur. Sesi güzel değilse onun başında kimse kalmaz.

3. (Ve lâ bilisânin fasîh) “Gayet güzel konuşması olan diksiyonu güzel kimselerden de uzak kalman lazım!”

Yani, “Seni dünyaya bağlayacak olan o üç şeyden uzak olman lazım ki, Allah ile yakınlık kurabilesin!” demiş.

وَعَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا أَنَّهُ قَالَ قَالَ الزُّهْدُ
ثَلَاثَةُ أَحْرُفٍ زَايٌ وَهَاءٌ وَدَالٌ فَالزَّايُ زَادٌ لِلْمَعَادِ
وَالْهَاءُ هُدًى لِلدِّينِ وَالْدَّالُّ دَوَامٌ عَلَى الطَّاعَةِ

İbn Abbas demiş ki:

“Zühd¹, üç harften ibarettir: Ze, he, dal..

1. Ze’nin manası, ahirete hazırlanmaktır.
2. He’nin manası, dinde hidayet yoludur.
3. Dal’ın manası, Allah’a ibadete devam-

dır.” demiş.

وَقَالَ فِي مَوْضِعٍ لِأَخْرِ ثَلَاثَةَ أَحْرُفٍ الزَّايُ تَرْكُ
الزِّينَةِ وَالْهَاءُ تَرْكُ الْهَوَى وَالْدَّالُّ تَرْكُ الدُّنْيَا

Bir başka yerde de şöyle demiş:

“Zühd, üç harften ibarettir: Ze, he, dal..

1. Ze demek, (*terküz zîneh*) zinetlerin terki demektir.” Zahid, zinetleri terk eden adamdır.

2. He, (*terkül hevâ*) nefsinin istediklerini terk etmek. Hevasını, arzusunu terk etmek demektir.

3. Dal da, (*terküdü dünyâ*) dünyayı terk

¹ Zühd: Kulun, Hakk’ın dışındaki her şeyi terk etmesi anlamında bir tasavvuf terimi.

etmek demektir.

وَعَنْ حَامِدِ اللَّفَّافِ رَحِمَهُ اللَّهُ تَعَالَى أَنَّهُ أَتَاهُ رَجُلٌ
فَقَالَ أَوْصِنِي فَقَالَ أَجْعَلُ لِدِينِكَ غِلَافًا كَغِلَافِ
الْمُصْحَفِ وَقِيلَ مَا غِلَافُ الدِّينِ قَالَ تَرَكُ الْكَلَامِ
إِلَّا مَا لَا بُدَّ مِنْهُ وَتَرَكُ الدُّنْيَا إِلَّا مَا لَا بُدَّ مِنْهُ وَتَرَكُ
مُخَالَطَةَ النَّاسِ إِلَّا مَا لَا بُدَّ مِنْهُ

Hâmid-i Leffâf Hazretlerine birisi gelmiş,
“Bana bir vasiyet yap!” demiş, nasihat istemiş.
O da demiş ki:

(İc'al li-dînike gılâfen) “Dinine bir kılıf
yap! (ke-gılâfi'l-mushaf) Mushafın kılıfları olu-
yor ya, eskiden keselerin içine koyuyorduk
mushafları... Onun gibi bir kılıf yap demiş.”

Demişler ki:

(Mâ gılâfü'd-dîni) “Dinin kılıfı nedir? Hadi
mushafın kılıfını anladık; dinin kılıfı nedir?”

Demiş ki:

1. (Terkü'l-keîâm, illâ mâ lâ-büdde
minhu) “Boş sözü bırak, ancak lüzum olduğu
kadar söyle, fazla söz söyleme!..

2. (Ve terkü'd-dünyâ illâ mâ-lâ-büdde
minhu) Sana ne kadar lazım dünyadan; o

kadarıyla meşgul ol, fazlasını bırak!.

3. (Ve terkü muhâletâti'n-nâs illâ mâ-büdde minhu) insanların aralarına çok girme, karışma insanlara ancak ihtiyacın kadar aralarına karış!..”

ثُمَّ أَعْلَمُ أَنَّ أَصْلَ الزُّهْدِ الْإِجْتِنَابُ عَنِ الْمَحَارِمِ
كَبِيرِهَا وَصَغِيرِهَا وَأَدَاءُ جَمِيعِ الْفَرَائِضِ يُسِيرُهَا
وَعَسِيرُهَا وَتَرْكُ الدُّنْيَا عَلَى أَهْلِهَا قَلِيلِهَا وَكَثِيرِهَا

Bundan sonra da demiş ki:

1. (Enne a'lem enne aslu'z-zühdi ictinâbü ani'l- mehârim) “Zahidliğin asıl kökü, haramlardan sakınmaktır.” “Dünyayı terk etmektir.” dedi ya yukarıda; “Onları bırak; asıl zahidlik haramlardan kaçınmaktır. (kebîrihâ ve sağîrihâ) İster büyük, ister küçük bütün günahlardan sakınmaktır, kaçınmaktır.”

2. (Ve edâü cemîi'l-ferâiz, yesîrihâ ve asîrihâ) “Bütün farzları eda etmektir; kolay olsun, zor olsun...” Mesela, Ramazanda oruç zor geliyor ama onu mutlaka tutacaksın!

3. (Ve terkü'd-dünyâ alâ ehlihâ, kalîlihâ ve kesîrihâ) “Dünyayı da dünya adamlarına bırak; azını ve çoğunu...” Dünya ile alakan

olmasın!

وَعَنْ لُقْمَانَ الْحَكِيمِ أَنَّهُ قَالَ لِابْنِهِ يَا بُنَيَّ إِنَّ النَّاسَ
ثَلَاثَةٌ أَثَلَاثٍ ثُلُثٌ لِلَّهِ وَثُلُثٌ لِنَفْسِهِ وَثُلُثٌ لِلدُّودِ
فَإِمَّا مَا هُوَ لِلَّهِ فَرُوحُهُ وَإِمَّا مَا هُوَ لِنَفْسِهِ فَعَمَلُهُ وَإِمَّا
مَا هُوَ لِلدُّودِ فَجِسْمُهُ

Lokman Hekîm oğluna diyor ki:

“—Ey oğlum! (*Inne'n-nâse selâsetü eslâs, sülüsün li'llâh, ve sülüsün li-nefsih, ve sülüsün li'd-dûd*) “İnsanlar üç kısımdır: Birisi Allah için, birisi nefsi için, birisi de kurtlar içindir.” diyor.

1. (*Fe emmâ mâ hüve li'llâh*) İnsanın Allah için olan kısmı, (*fe-rûhahû*) ruhudur.

2. (*Ve emmâ mâ hüve li-nefsih, fe-ame-lühû*) Nefsi için olan da amelleridir.

3. (*Ve mâ hüve li'ddûd*) Kurtlar için olan da (*fe-cismühû*) cismidir.” İşte vereceğiz onu, kurtlar orada güzelce haraba çevirirler.

Burada bunu beslemeye çalışırız. Aynalara bakarız, kendimizi süslemeye çalışırız. Üstümüze giyecekleri ona göre seçeriz. İki de bir yıkanırız, bir şeyler yaparız, temiz olalım diyerek... Fakat bu ceset, toprağın malıdır. Asıl süslenecek olan ruhtur. Ruhü süsle, ruhu

kuvvetlendir, ruhu güzelleştir!

وَعَنْ عَلِيٍّ كَرَّمَ اللَّهُ وَجْهَهُ أَنَّهُ قَالَ ثَلَاثَةٌ يَزِدْنَ فِي
الْحِفْظِ وَيُذْهِبْنَ الْبَلْغَمَ السِّوَاكُ وَالصَّوْمُ وَقِرَاءَةُ
الْقُرْآنِ

Hazret-i Ali de şöyle demiş:

(*Selâsetün yezidne fi'l-hıfzı ve yüz-
hibne'l-balgam*) “Üç şey vardır ki hafızayı kuv-
vetlendirir, içerideki balgamı giderir:

1. (*Es-sivâk*) Misvak.
2. (*Ve's-savm*) Oruç.
3. (*Ve kırâetü'l-Kur'ân*) Kur'an oku-
mak...”

Hacca gittiğimiz zaman görüyoruz ki Arap-
ların cebinde misvak... Hemen ikide bir ağızla-
rını misvaklarlar. Namaza dururken misvak, se-
lam verir yine misvak... Daima misvak ağızda
durur. Bazısının da ağzında sigara gibi, emer
durur onu... Bizim Peygamberimizin de yanı
başında durur, mübarek bazan ağzını misvak-
lardı. Hem dişlerin temizlenmesine sebep olu-
yor hem ağzın kokusunun gitmesine sebep olu-
yor ve hem de ruhaniyeti temizliyor. Bu yüzden
fırçalar onun yerini tutamaz.

İkincisi oruç, üçüncüsü de Kur'an okumak... Kur'an'ı çok okursan hafızan kuvvetlenir. Aynı zamanda içerdeki pislikler de gider.

وَعَنْ كَعْبِ الْأَخْبَارِ رَحِمَهُ اللَّهُ تَعَالَى الْحُصُونُ
لِلْمُؤْمِنِينَ مِنَ الشَّيْطَانِ ثَلَاثُ الْمَسْجِدِ حِصْنٌ وَذِكْرُ
اللَّهِ حِصْنٌ وَقِرَاءَةُ الْقُرْآنِ حِصْنٌ

Kâ'bü'l-Ahbâr diyor ki:

“Müminin şeytandan saklanacağı kale üçtür:

1. (*El-mescidü hısnün*) Mescit, müminin kalesidir. İçeriye girer rahat eder.
2. (*Ve zikrullâhi hısnün*) Allahu Teala'nın zikridir. Zikreden kimsenin yanına şeytan sokulamaz!
3. (*Ve kırâeti'l-Kur'âni hısnün*) Kur'an'ı okumaktır ki Kur'an okuyanın da yanına şeytan sokulamaz.

Kur'an okumak, Allah'ı zikretmek ve mescitte oturmak, şeytandan kurtulmaya vesiledir. Dışarıya çıktın mı, yandın!..

وَعَنْ بَعْضِ الْحُكَمَاءِ أَنَّهُ قَالَ ثَلَاثٌ مِنْ كَنْزِ اللَّهِ
تَعَالَى لَا يُعْطِيهَا اللَّهُ إِلَّا مَنْ أَحَبَّهُ الْفَقْرُ وَالْمَرَضُ
وَالصَّبْرُ

(*Selâsün min kenzi'l-lâh*) “Üç şey vardır ki
Allahu Teala’nın hazinelerindendir. (*lâ-yu’tîuha’l-lâhu illâ men ehabbeh*) Bu üç şeyi
Allah kimseye vermez ancak sevdiğine verir:

1. (*El-fakru*) Fakirlik... Fakirliği Allah sevdiğine verir.

2. (*Ve'l-maradu*) Hastalık... Hastalığı Allah sevdiğine verir.

3. (*Ve's-sabru*) Sabır... Onu da Allah sevdiğine verir. Bizim fakirlikten ödümüz kopar. Dertten de ödümüz kopar. Sabır da zor gelir zaten...

وَعَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا حِينَ سُئِلَ مَا خَيْرُ
الْأَيَّامِ وَمَا خَيْرُ الشُّهُورِ وَمَا خَيْرُ الْأَعْمَالِ فَقَالَ خَيْرُ
الْأَيَّامِ يَوْمُ الْجُمُعَةِ وَخَيْرُ الشُّهُورِ شَهْرُ رَمَضَانَ وَخَيْرُ
الْأَعْمَالِ الصَّلَوَاتُ الْخَمْسُ لَوْ قَتَلَهَا

İbn Abbas’a sormuşlar. demişler ki:

“—Günlerin hayırlısı hangisidir, ayların

hayırlısı hangisidir, amellerin hayırlısı hangisidir?”

Demiş ki:

1. (*Hayrü’l-eyyâm, yevmü’l-cumua*)

“Günlerin en hayırlısı cuma günüdür.

2. (*Hayru’ş-şühur, şehru ramadân*) Ayların hayırlısı Ramazan ayıdır.

3. (*Hayru’l-a’mâl, essalevâtü’l-hams*)

Amellerin hayırlısı da vaktinde kılınan beş vakit namazdır.”

فَمَضَى عَلَى ذَلِكَ ثَلَاثُ أَيَّامٍ فَبَلَغَ عَلِيًّا رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ
أَنَّ ابْنَ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا سُئِلَ عَنْ ذَلِكَ
فَأَجَابَ بِكَذَا

Aradan birkaç gün geçmiş, bunu Hazret-i Ali Efendimize de ulaştırmışlar.

“İbn Abbas’a sorduk, böyle dedi. Sen ne dersin?” demişler.

فَقَالَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ لَوْ سُئِلَ الْعُلَمَاءُ وَالْحُكَمَاءُ
وَالْفُقَهَاءُ مِنَ الْمَشْرِقِ إِلَى الْمَغْرِبِ لَمَا أَجَابُوا
بِمِثْلِ مَا أَجَابَ بِهِ ابْنُ عَبَّاسٍ إِلَّا أَنِّي أَقُولُ أَنَّ خَيْرُ

الْأَعْمَالِ مَا يَقْبَلُ اللَّهُ تَعَالَى مِنْكَ وَخَيْرُ الشُّهُورِ مَا
تَتُوبُ فِيهِ إِلَى اللَّهِ تَعَالَى تَوْبَةً نَصُوحًا وَخَيْرُ الْأَيَّامِ
مَا تَخْرُجُ فِيهِ مِنَ الدُّنْيَا إِلَى اللَّهِ مُؤْمِنًا بِاللَّهِ

Demiş ki:

“—Çok doğru söylemiş. Doğudan batıya ka-
dar kime sorsanız vereceği cevap budur. Ama
ben de ona karşı bir şey diyeyim;

1. Günlerin hayırlısı, dünyadan iman ile
ahirete göçebildiğin gündür.

2. Ayların hayırlısı, tövbe edebildiğin ay-
dır.

3. Amellerin hayırlısı da Allah'ın kabul et-
tiği ameldir.” demiş.

قَالَ الشَّاعِرُ

أَمَا تَرَى كَيْفَ يُبْلِينَا الْجَدِيدَانِ

وَنَحْنُ نَلْعَبُ فِي سِرٍّ وَإِعْلَانٍ

لَا تَرُكَنَّ إِلَى الدُّنْيَا وَنِعْمَتِهَا

فَإِنَّ أَوْطَانَهَا لَيْسَتْ بِأَوْطَانٍ

وَأَعْمَلُ لِنَفْسِكَ مِنْ قَبْلِ الْمَمَاتِ

فَلَا تَغْرُوكَ كَثْرَةُ أَصْحَابٍ وَإِخْوَانُ

Bir şiir var şurada:

*Emâ terâ keyfe yübliyene'l-cedîdân,
Ve nâhnü nel'abü fi sirrin ve i'lân.*

“Bu günler bizi nasıl eksiltiyor, yok ediyor. Yaşlar gidiyor, büyüyoruz ama ömür de bununla beraber gidiyor. Hâlâ, biz de oyundan başımızı kaldıramıyoruz.”

*Lâ terkenenne ile'd-dünyâ ve ni'metihâ,
Fe-inne evtânehâ leyset bi-evtân.*

“Sen bu dünyaya ve bu dünyanın nimetlerine aldanma. Çünkü senin yerin burası değil, senin yerin cennet!”

*Va'mel li-nefsike min kabli'l-memât
Felâ tağrurke kesrete ashâbin ve ihvân*

“Sen ölmeden evvel, nefsini kurtaracak amelleri işle... Eşin, dostun, malın, mülkün çokluğu sana fayda vermez. Sen Allah'a kendini sevdirecek amelleri işle!”

Allah kusurlarımızı affetsin... Bizlere yardım etsin. Sevdiği kullarının arasına bizleri de kabul etsin inşallah...

El-Fatiha!

Mehmet Zahid KOTKU

05.10.1974 / Ramazan 1394

İskenderpaşa Camii

[Bütün Mehmed Zahid KOTKU/ Münebbihat Dersleri'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

